

[Erlendsson]

telægge den bedst mulige og den mest økonomiske produktion og planlægning på lang sigt.

I en henvendelse fra Elektronikfabrikantforeningen i Danmark er folketingets partier for få dage siden blevet gjort bekendt med, at adskillige af deres produkter, de produkter, der fremstilles af denne industri her i Danmark, fremstilles efter standardspecifikationer og militære specifikationer, de såkaldte »mil. specs«, der opstiller en række veldefinerede krav til komponenternes kvalitet, pålidelighed m.v. Hvis dette forslag føres ud i livet, vil det således ramme en væsentlig del af den danske produktion og eksport, og foreningen af elektronikfabrikanter vurderer, at det vil komme til at ramme en tredjedel af den danske elektronikapparateksport, som i 1977 androg mere end 2 mia kr.

Man siger endvidere – hvilket jeg også må tage som en kendsgerning – at elektronikindustrien er placeret som Danmarks tredjestørste eksporterhverv med en samlet medarbejderstab på ca. 25.000. Man kan altså se, at det i mange måder er et genialt forslag, man kommer med her fra det radikale venstre i en tid med kæmpearbejdsløshed.

Det samme gælder i høj grad for den danske værftsindustri. Både på Ålborg Værft og på Frederikshavn Værft har man haft held til at fremstille skibstyper og sætte dem i serieproduktion – det gælder i hvert fald for Frederikshavn Værfts vedkommende – skibe, som er meget højt vurderet inden for NATOs kreds som det sidste og bedste på dette område. Begge disse skibstyper, den mere langsomtgående fra Aalborg Værft og den meget hurtiggående fra Frederikshavn Værft, vil være særdeles velegnede til at løse fiskeriinspektionsopgaver. Vi ved jo, at de fleste lande i verden har indført 200 sømils grænse for deres fiskeriområde, og der er et meget stort, udækket marked, hvis der kan gives den danske industri sikkerhed for, at de fremstød, man vil gøre på disse markeder, vil blive fulgt op af en tilladelse fra regeringen.

I stedet for at forøge vanskelighederne for eksporten er det, som kræves for øjeblikket, at man fjerner de sidste hindringer og giver generelle regler, som industrien kan rette sig efter.

Mit partis ordfører, fru Mette Madsen, er optaget af et vigtigt møde andetsteds her i huset i øjeblikket, og jeg skal kort fremlægge vinstres synspunkter, afvisende synspunkter.

Det radikale forslag forekommer virkelighedsfjernt og i sin konsekvens farligt for dansk industri og dansk samfundsøkonomi. De gældende regler på dette område trænger efter vores opfattelse ikke til skærpelse. Skal man diskutere en ændring af denne lov, burde der snarere være tale om en yderligere liberalisering. Den vil vi gerne drøfte.

I øvrigt forekommer forslaget ufuldkomment. Der tales om revision af loven af 7. maj 1937, ikke om det, vi kalder våbenloven, lovebekendtgørelse af 20. maj 1965, skønt det udkast til krigsmateriellov, som er bilag til beslutningsforslaget, i realiteten vil erstatte begge de to gældende love. Men det gør nok ikke så meget, for beslutningsforslaget bliver næppe nogen sinde vedtaget.

På grund af de radikale hensigter skulle man imidlertid nok rejse det spørgsmål: hvor skal egentlig grænsen gå ved definition af begrebet krigsmateriel? Det er nærliggende i disse år at pege på et område, der var ganske ukendt i 1937, elektronikindustrien, som er omtalt, komponentindustrien og den dertil knyttede ekspertise. Denne produktion kan bredt taget finde anvendelse i såvel moderne våbenproduktion, i våbensystemer som overalt i det moderne, industrialiserede civile samfund. Skulle folketinget virkelig beslutte at afskære Danmark fra eksport og ekspansionsmuligheder på disse områder, hvor vi er en slags eksperter, i disse år, hvor vi har store beskæftigelsesmæssige og samfundsøkonomiske vanskeligheder?

Elektronikindustrien og værftsindustrien har hr. Erlendsson omtalt så udmærket, det dækker ganske vores synspunkter. Kuriøst kunne det være at nævne, at man f. eks. i Frederikshavn bygger nogle aldeles fremragende, store minelæggere, der skal være verdens bedste. Det er vel sådan set det eneste våben, man efter radikal tankegang skulle kunne acceptere med nogen sympati, det er dog overvejende et defensivt våben.

Det er også svært at se nogen fornuftig begrundelse for, at vi først kæmper for at opnå en stor kompensationsproduktion ved køb af nye våben til flyvevåbenet og derefter på en noget hyklerisk måde skulle lade en parallel produktion foregå i USA af ting, vi

Kaj V. Andersen (V):